

Nicci French

Verloren

Vertaald door
Irving Pardoën

Ambo|Anthos
Amsterdam

Soms had ik nog een gevoel alsof ik aan het einde van de wereld terecht was gekomen. Het winterse licht viel laag in over het vlakke, kleurloze landschap; het gieren van de wind, de kreet van een zeevogel en het melancholieke loeien van een misthoorn ver op zee, ik kreeg de rillingen van dit alles. Maar ik stampte op de grond om te zorgen dat mijn voeten warm werden en bedacht dat ik over een paar uur ver weg zou zijn.

Rick legde de moersleutel neer, kwam onder de openstaande motorkap van de auto vandaan en rechtte zijn rug. Het was mijn auto. Hij wreef over zijn geschaafde knokkels. Zijn ongeschoren gezicht was schraal van de koude, striemende noordoosterstorm waaruit de eerste regendruppels al vielen, en zijn blauwe ogen traanden. Zijn krullerige haar was nat en plakte tegen zijn hoofd, zodat ik de vorm van zijn schedel kon zien. Hij blies op zijn wit geworden vingers, keek me aan en deed een poging zijn jongensachtige glimlach op zijn gezicht te toveren. Ik kon zien dat het hem moeite kostte.

‘Rick,’ zei ik. ‘Het is heel aardig van je, maar het hoeft echt niet, hoor. Er zat alleen een rammel in de motor, dus ik dacht dat er iets loszat. Anders zou ik je nooit hebben gebeld. Ik breng hem wel naar de garage als we terug zijn van vakantie.’

Karen, zijn vrouw, kwam de voordeur uit met drie bekers koffie op een blaadje, met daarnaast drie volkorenbiscuits keurig op een rijtje. Ze was een lange vrouw, bijna net zo lang als

Rick, mager en met lange ledematen. Soms zag ze er heel aantrekkelijk uit, mooi bijna, en dan kon ik begrijpen dat ze elkaar hadden gevonden, maar ze zag er ook vaak uitgemergeld en afgetobd uit, alsof ze zichzelf verwaarloosde. Ze had bruin haar met hier en daar al een grijze pluk, dat ze haastig naar achteren had gekamd en in een knotje geknoopt. Haar huid was doorgroefd met zorgrimpels en haar nagels waren tot aan de riemen afgekloven. Ze maakte zich maar zelden op en droeg afgezien van haar trouwring bijna geen sieraden. De kleren die ze droeg pasten vaak niet bij elkaar. Vandaag had ze een aardbeikleurig gewatteerd jasje aan en een dunne zwarte rok die over de grond sleepte. Ik was bang dat ze erover zou struikelen. Ze had de bazi-ge kortaangebonden manier van doen van iemand die in wezen verlegen is, en toen ze een keer laat op de avond een beetje aangeschoten was, had ze me toevertrouwd dat ze wel eens vond dat het leven uit een soort mist op haar afkwam en haar steeds voor verrassingen stelde. Misschien maakte ze daarom wel eens een onsamenhangende indruk en kon haar stemming ineens omslaan van een opgewekt sarcasme in een nauwelijks onderdrukte woede.

‘Zwart zonder suiker voor jou, hè? Hoe gaat het? Alles geregeld?’

Rick trok een grimas van ergernis en keek toen naar de grond, waar de accu van mijn auto stond en nog wat andere onderdelen die ik niet kon thuisbrengen. Er blonk een lichtje in Karens ogen.

‘Toen je terugkwam, zei je dat je maar een paar minuten nodig had.’

‘Weet ik,’ zei Rick nors.

‘Dat was voor tienen.’ Ze keek ostentatief op het horloge om haar pols. ‘En je bent nou al bijna drie kwartier bezig.’

‘Ook dat weet ik.’

‘Nina moet haar vliegtuig halen.’ Ze wierp me een geamuseerde glimlach toe, alsof ze wilde zeggen: mannen! Ik keek weg en voelde me schuldig.

‘Wéét ik.’

‘Niks aan de hand,’ zei ik. ‘Ik heb mijn spullen en die van Jackson al zo’n beetje ingepakt, en Charlie heeft beloofd dat ze klaar zou zijn tegen de tijd dat ik terug ben.’

Ricks hoofd verdween weer onder de motorkap. Er klonken een paar harde klappen en een onderdrukte verwensing. Ik vond de situatie eigenlijk wel grappig, maar het was zo overduidelijk dat hij er op geen enkele manier de humor van kon inzien dat ik op mijn lip beet om te voorkomen dat er op mijn gezicht ook maar een zweem van een glimlach te zien zou zijn. Ik trok mijn handschoenen uit om mijn koffie te pakken en vouwde mijn beide handen eromheen. Ik was blij met de warme koffie en liet de stoom langs mijn gezicht omhoog kringelen.

‘Kerstmis in de zon in plaats van deze eindeloze grijze, koude motregen,’ zei Karen, en overdreven rillend trok ze haar jas nog wat strakker om zich heen. ‘Hoe laat gaat je vliegtuig?’

‘Iets voor zessen pas. Op weg naar Heathrow pik ik Christian op.’

Ik had het achteloos gezegd, maar even voelde ik een nerveuze prikkeling van geluk in mijn borst. Christian en ik kenden elkaar al bijna achttien jaar, maar waren pas sinds een paar maanden minnaars, en nu zouden we allemaal samen, met ons vieren, naar de Keys in Florida gaan. Toch weer een heel gezin, hoewel ik had gedacht dat dat voor mij voorgoed tot het verleden behoorde. We zouden tripjes ondernemen, plannen maken, allerlei dingen samen beleven, zodat we elkaar daar later steeds opnieuw verhalen over konden vertellen. Ja, we zouden zelfs samen ontbijten. Alleen Charlie deed niet aan ontbijten; het leek wel eens of een geroosterde boterham voor haar iets immoreels was. Ik hoopte dat ze zich zou gedragen.

‘Ze zouden Kerstmis eigenlijk moeten afschaffen,’ zei Karen. ‘Eamonn heeft er een soort ideologisch bezwaar tegen en probeert ons altijd over te halen in plaats daarvan de zonnewende te vieren. Om middernacht als heksen om een vreugdevuur staan, je weet wel. Rick wil altijd ganzenborden of het woordenboekspel spelen of *Wie is de moordenaar?*, al kan dat laatste niet met

z'n drieën, en ik...' Ze keek me aan en trok haar wenkbrauwen op. 'Ik drink altijd te veel en laat de kalkoen aanbranden.'

Rick liep naar het portier aan de bestuurderskant, boog zich voorover en draaide het contactsleuteltje om.

'Juist, ja,' zei hij beslist. De motor had even gesputterd en was er toen mee opgehouden.

'Je hóópt dat je Christian gaat oppikken,' zei Karen bijna blij.

Rick trok een potsierlijk gezicht, dat verwarring, bezorgdheid en hopeloosheid uitdrukte. Dit was zijn taak in het leven. Mensen helpen, dingen repareren, zich niet van zijn stuk laten brengen, charmant zijn en van alles verstand hebben. De mensen zochten hem op als er wat was, zoals ook vanmorgen.

'Nou ja, die rammel is er in elk geval uit,' zei Karen vrolijk, en ze snoof even diep.

'Hoezo?' zei Rick. Hij keek haar aan, maar ze deed alsof ze dat niet zag.

'Als de motor niet kan starten, rammelt hij ook niet.'

Hij kreeg een eng rood hoofd. Hij keek op zijn horloge, en ik wierp er heimelijk ook een blik op.

'Zullen we gewoon de garage bellen?' opperde ik. 'Of de wegenwacht? Ik ben lid.'

'Nou,' zei Rick, 'misschien is het alleen de...'

'Doe niet zo belachelijk,' zei Karen. 'Je hebt verder toch geen afspraken vandaag? Je zou alleen een beetje aan je boot gaan werken. God mag weten waarom je op een dag als vandaag aan je boot zou gaan werken. Het is bovendien je eerste vakantiedag. Je kunt toch niet Nina's auto uit elkaar halen en het daar maar bij laten? Ze moet naar het...'

'Dat wéét ik! Hoe oud is deze auto trouwens?' Rick keek naar de roestige oude Rover alsof het een lastige leerling van hem was.

'Een jaar of tien,' zei ik. 'Hij was al behoorlijk oud toen ik hem kreeg.'

Rick bromde iets, alsof het de schuld van de auto was.

'Kun je niet gewoon in omgekeerde volgorde te werk gaan?'

vroeg Karen. ‘Dan krijg je hem in elk geval weer in de staat waarin hij was toen Nina hem hiernaartoe reed.’

‘Waar denk je dat ik mee bezig ben?’ vroeg hij, en het was duidelijk dat het hem moeite kostte kalm te blijven.

‘Maak je maar geen zorgen hoor, Nina,’ zei Karen geruststellend.

‘Ik maak me geen zorgen,’ zei ik, en dat was waar. Ik bedacht dat we, al moesten we helemaal per taxi naar Heathrow, over een paar uur in de lucht zouden hangen, ver van de kleumerige, ijzige Engelse winter. Ik stelde me voor hoe ik naast Christian zou zitten, hoe ik uit het raampje zou kijken totdat ik van Londen langzamerhand weinig meer zag dan een ingewikkeld raster van oranje en witte lichtjes. Ik hief mijn hoofd op en keek langs het huis van Rick en Karen in de verte, naar wat daar te zien was.

Negenendertig jaar had ik in een stad gewoond waar ik soms dagenlang niet één keer de horizon zag. Hier op Sandling was het een en al horizon, het vlakke land, de slikken, de kilometers brede moerassen, de kwelders, de grijze, rimpelige zee. Het was nu midden op de ochtend, en van waar ik stond – met mijn gezicht naar het vasteland – zag ik alleen het glinsterende wad met zijn stroompjes weglekkend water, waarin waadvogels hun tere poten hoog optilden en klaaglijke kreten slaakten, alsof ze iets verloren waren. Het was eb. Bootjes die aan tot niets dienende boeien waren vastgemaakt, doken op en neer en toonden hun afgebladderde, bemodderde romp, de vlaggenlijnen klapperden en resoneerden in de wind. Vanuit mijn huis, iets verderop naar het zuidoosten, kon ik de zee zien. Als ik soms ’s ochtends na het wakker worden over de uitgestrekte, grijze, voortdurend wisselende vlakke uitkeek, vroeg ik me nog steeds wel eens even af waar ik was en hoe ik hier ooit terecht was gekomen.

Rory had hiernaartoe gewild, al die jaren dat we getrouwd waren had hij ervan gedroomd weg te gaan uit Londen, zijn baan als advocaat op te geven en in plaats daarvan een restaurant te beginnen. Aanvankelijk was het niet meer geweest dan een dagdroom, een ‘als-dat-eens-zou-kunnen’ dat ik niet werkelijk

met hem deelde, maar beetje bij beetje had het idee vastere vorm aangenomen, zelfs zodanig dat het op het laatst een obsessie was geworden, en uiteindelijk had hij op Sandling een pand gevonden en zijn onwillige gezin meegeslept om een nieuw leven te beginnen. Het was maar honderd kilometer van Londen, maar omdat het eiland was omgeven door de getijdenstroom in de delta en uitkeek op open zee, kreeg je er het gevoel dat je in een andere wereld was, een wereld beheerst door het weer en de jaargetijden, met overal open, eenzame ruimten, vreemde kreten van zeevogels en altijd het blazen van de wind. Als de weg over de dam die de verbinding met het vasteland vormde onderliep, wat regelmatig gebeurde, was het eiland zelfs helemaal geïsoleerd. Vanuit mijn slaapkamer kon ik het water op het kiezelstrand horen klotsen en de misthoorns op zee horen loeien. Soms, als het eiland omgeven was door een duistere hemel en het wisselende getij, kon ik het gevoel van eenzaamheid dat me overspoelde maar nauwelijks verdragen.

Toch was ik min of meer verliefd geworden op Sandling, terwijl Rory er gek van was geworden. In de droom van het eenvoudige restaurant, opgesierd met kreeftenfuiken, visnetten en etsen van kotters was ergens iets misgegaan. Er was ruzie geweest met een leverancier van ovens, de benodigde financiering was maar niet losgekomen, en het restaurant had uiteindelijk nooit zijn deuren geopend. Toen hij merkte dat hij de gevangene was geworden van de fantasie die hij zo lang had gekoesterd, wist hij niet meer wat hij wilde of zelfs maar wie hij was. En ten slotte restte hem nog maar één uitweg: de benen nemen.

‘Sorry.’ Ik richtte mijn aandacht weer op Karen, die iets tegen me zei.

‘Je bent vandaag jarig, hè?’

‘Dat klopt.’

‘En het is niet zomaar een verjaardag.’

‘Nee,’ zei ik onwillig. ‘Veertig. Geen verjaardag waar je blij mee hoort te zijn. Hoe wist je dat?’

Ze haalde haar schouders op.

‘Iedereen weet hier alles van iedereen. Toch gefeliciteerd.’

‘Dank je.’

‘Vind je het echt erg?’

‘Weet ik niet. Een vriendin van me heeft eens gezegd...’

‘Ik vond het wel erg,’ zei ze. ‘Toen ik in de spiegel keek, dacht ik: ja, nu ben je veertig. Er valt niet aan te ontsnappen. Veertig. Het pakt allemaal heel anders uit dan je had gedacht, vind je niet?’

‘Ik geloof dat ik het heb,’ zei Rick. ‘Geef me even mijn koffie, wil je?’

Er zat een zwarte veeg smeerolie op zijn wang die hem eigenlijk wel goed stond, en zijn jasje was gescheurd. Ik keek hoe hij een grote slok van de al wat afgekoelde koffie nam en vervolgens de helft van zijn volkorenkoekje in zijn mond stak. Ik had in gedachten een lijstje gemaakt waar ik steeds dingen aan toevoegde: zwemspullen, duikbril en zonnebrandolie inpakken; kerstcadeautjes niet vergeten, waaronder de snorkel en de zwemvliezen die ik voor Christian had gekocht, die zeebioloog was en toch een heel eind van de kust woonde; dollars; boeken voor in het vliegtuig; kaartspellen. En dan moest ik ook nog denken aan hondenvoer, instructies voor Renata, kerstfooiën voor de postbode, de melkboer, de vuilnismannen... Ik begon inmiddels koude tenen te krijgen, en mijn gezicht voelde strak aan in de koude wind.

‘Ik wilde je nog vragen, Nina.’ Rick kwam dichterbij me staan en sprak zachtjes. ‘Hoe is het nu met Charlie? Gaat het al wat beter?’

‘Ik dacht het wel,’ zei ik behoedzaam. ‘Maar je weet het soms niet. Bij Charlie weet ik het in elk geval niet. Ze vertelt niet veel, weet je.’

‘Ze is een tiener,’ zei Rick. ‘En tieners horen niet veel te vertellen. Vooral niet aan hun ouders. Denk maar eens aan Eamonn, godbetert.’

‘Waar gaat het over?’ vroeg Karen met een geïnteresseerde blik terwijl ze dichterbij kwam.

‘Charlie heeft een moeilijke tijd gehad op school,’ zei ik. Ik wilde er eigenlijk niet over praten, omdat het Charlies verhaal was, niet het mijne. Ik wilde er niet luchthartig over praten of er iets banaals van maken. Ik zag Charlies bleke, uitdagende gezicht voor me, dat terughoudende dat het uitstraalde, omkranst door het uitbundige rossige haar. ‘Rick heeft het ontdekt. Hij heeft met de meisjes gepraat die haar pestten en met hun ouders. En met mij. Hij heeft echt zijn best gedaan. Hij heeft gedaan wat hij kon.’

‘Meisjes kunnen heel wreed zijn,’ zei Karen heel meelevend.

‘De afgelopen nacht hebben ze met een stel bij een van de meisjes gelogeerd, en zij was er ook bij,’ zei ik. ‘Misschien is dat een doorbraak. Ik heb haar nog niet gezien. Het zou een goede manier zijn om het jaar af te sluiten.’

‘Ze zal het prima redden nu,’ zei Rick. Hij zette zijn beker neer en pakte de moersleutel weer. ‘Het is vreselijk om gepest te worden. Soms denk ik wel eens dat wij vergeten zijn hoe erg dat kan zijn, hoe ondermijnend. Vooral wij leraren, omdat we het als een natuurverschijnsel zijn gaan zien, denk je niet? Maar Charlie kan wel wat hebben, hoor. Ze is slim, heel zelfstandig in haar denken en ze heeft een brede blik. Ik vind het altijd een genoegen om haar in de klas te hebben. Je mag trots op haar zijn.’

Ik glimlachte dankbaar naar hem.

‘Ze heeft wel veel piercings, hè?’

‘In hemelsnaam, Karen, wat heeft dat er nou mee te maken?’

Rick draaide een moer vast met zijn sleutel.

‘Nou, ik dacht dat ze misschien de pik op haar hadden omdat ze er anders uitziet.’

‘Anders? Heb je Amelia Ronson de laatste tijd gezien? Die heeft haar ene oog half dichtgenaaid, en over anders-zijn gesproken, kijk eens naar onze eigen zoon... O, als je het over de duivel hebt...’

In de deuropening was een barok uitzierende figuur verschenen, gehuld in een flesgroene regenjas die bijna tot de grond reikte en waaronder een paar vieze blote voeten uitstaken. Eamonns

gezicht was zo bleek dat het bijna een masker leek, maar dan een masker met op verschillende plaatsen ringen – door een wenkbrauw, door zijn neus en in zijn oren. Hij had de ogen van Rick, maar hij keek droevig. In zijn lange, matzwarte haar zaten plukken groen. Zijn vingernagels waren zwart geverfd en op zijn rechteronderarm had hij een krullerige tatoeage. Hij zag er altijd ongewassen en mismoedig uit, alsof hij een kater had en onder de verdovende middelen zat, maar als hij glimlachte had hij iets liefs en verlorens en leek hij jonger dan zeventien, zijn werkelijke leeftijd. Ik wist van Rick dat hij een probleemkind was, een echte gothic, die op het kleine eiland door iedereen met achterdocht werd bekeken of het mikpunt van hun spot was, een einzegänger, een slimme knaap die het gevoel had dat hij nergens bij hoorde. Ik wist ook dat hij en zijn ouders, vooral Karen, nauwelijks een minuut bij elkaar konden zijn zonder ruzie te maken. Maar met hem had ik altijd goed kunnen opschieten. Tegen mij praatte hij graag over getallenraadseltjes die hij in boeken tegenkwam – ten slotte was ik vroeger accountant geweest en pretendeerde ik nu wiskundelerares te zijn – en over God (of het gemis van een god). Ook verkeerde hij graag in mijn gezelschap voor het geval Charlie ineens binnen zou komen lopen. Moeders hebben oog voor dit soort dingen.

Karen keek op haar horloge.

‘Weet je wel hoe laat het is?’ vroeg ze.

‘Nee,’ zei Eamonn.

‘Het is al over halfelf.’

‘Over tien minuten is het laagwater,’ zei hij, alsof dit de meest logische reactie was. Hij vertrok zijn gezicht in een vertoon van walging. ‘Overall om ons heen hangt een verpestende modderlucht.’

‘Ik dacht dat je misschien al op was en de deur uit was gegaan.’

‘Hoe weet je dat dat niet het geval was?’

‘Nou, dat zou in de krant mogen,’ zei Rick onder de motorkap.

‘Hallo, Eamonn,’ zei ik opgewekt, in een poging een nieuwe ruzie te voorkomen.

‘Hartelijk gefeliciteerd.’ Hij maakte een houtherig buiginkje, waarbij zijn regenjas openviel. Ik zag dat hij er niets onder droeg.

‘Blijkbaar weet echt iedereen het,’ zei ik lachend. Teenslippers, dacht ik bij mezelf, denk aan de teenslippers en de acculader van de camera.

‘Charlie vertelde het me,’ zei hij.

‘Heb je haar pas nog gezien?’ vroeg ik, maar toen begon mijn mobiele telefoon in mijn zak een irritant deuntje te spelen, dat Jackson zonder dat ik het wist ingeprogrammeerd moest hebben. Ik liep weg van de auto. Degene die belde was al halverwege zijn eerste zin toen ik de telefoon tegen mijn oor drukte, en ik had een paar seconden nodig voordat de stroom geluiden de kans kreeg zich om te vormen tot een reeks herkenbare woorden. Het was alsof ik halverwege de uitzending in een radioprogramma viel.

‘...en shit, als ik had geweten dat jij het soort moeder was dat mijn kinderen met Kerstmis van me weghoudt, en niet alleen ze van me weghoudt, maar er ook nog eens met een man die ze nauwelijks kent mee naar de andere kant van de wereld...’

‘Rory, Rory, wacht nou eens even...’

Ik liep een paar passen verder de oprit af.

‘Dat ik nou toevallig een paar keer in de fout ben gegaan, betekent nog niet dat ik geen recht meer heb om ze te zien, en ze groeien nu zo snel, die kindertjes van me, dat ze nou natuurlijk geen kindertjes meer zijn, en nu is het Kerstmis, en binnenkort zullen ze me helemaal niet meer als vader zien, daar ben je op uit, hè, maar je zei altijd...’

‘Wat is er nou?’ Ik vond het vreselijk om te merken dat mijn stem iets kalmerends en vriendelijks kreeg, alsof ik onzinwoordjes mompelde tegen een bang paard dat ik alleen het hoofdstel om wilde doen. Ik zag zijn gezicht voor me nu hij zo tekeerging, helemaal verwrongen van woede, met een schrikbarende overeenkomst met dat van Charlie als ze van streek was.

Ik wist dat hij tranen in zijn ogen had en dat hij had gedronken. 'Je weet al weken dat we weg zouden gaan. Je zei dat je het prima vond. We hebben het erover gehad.'

'Je had me in elk geval de gelegenheid kunnen geven ze nog een keer te zien voordat ze weggaan,' zei hij.

'Hoe bedoel je?'

'Even maar, om ze een goede kerst te wensen.'

'Dat kan nou niet,' zei ik. Ik hoorde het grind achter me knerpen, en toen ik me omdraaide, zag ik Karen met haar armen druk naar me gebaren, terwijl ze met haar mond onbegrijpelijke woorden vormde. Achter haar rug begon mijn auto te hoesten en te kuchen, waarna hij tot leven kwam. Ik stak mijn wijsvinger op ten teken dat ik nog een paar seconden nodig had. Ik voelde me een vreselijke hypocriet. Ik probeerde te doen alsof ik geen ruzie had met Rory en deed vertwijfelde pogingen om bij de nieuwsgierig meeluisterende Karen de indruk te wekken dat ik een normaal, beschaafd gesprek voerde. 'Over een uur ongeveer vertrekken we naar de luchthaven.'

'Ik bedoel theoretisch. Het gaat om het principe. Ken je dat woord? Principe? Het principe dat een vader het recht heeft zijn dochter te zien.'

'Je hebt ook een zoon,' zei ik. Ik ergerde me er altijd aan dat hij blind van liefde was voor Charlie en vaak nauwelijks oog had voor Jackson, die hem adoreerde.

'Dat een vader zijn kinderen mag zien. Daar heb ik het over.' Even leek het alsof hij geheel overmand was door zijn emoties.

'Je belt mobiel. Je zit toch niet achter het stuur, hè?' Dronken achter het stuur, had ik eigenlijk willen zeggen.

'Ik heb de brief van je advocaat gekregen.'

Ik was ineens op mijn hoede. Ik had mijn advocaat Sally, die ook een goede vriendin van me was, een brief laten schrijven naar zijn advocaat. Het was de eerste stap op de onaangename weg die ik te gaan had. In de brief werd hij gewaarschuwd dat als hij zich niet normaler ging gedragen tegenover Jackson en Charlie, ik gedwongen zou zijn hem door de rechter te laten

verbieden contact met hen te zoeken. Ik had het initiatief genomen toen hij bij hun laatste bezoek dronken was geworden en Jackson tegen de grond had geslagen. De kinderen hadden me er niets van verteld totdat ik zag dat Jackson een blauwe plek op zijn schouder had en ik per se wilde weten hoe hij daaraan kwam.

‘Je wilt ze gewoon van me weghouden.’

‘Dat is niet zo,’ zei ik met een gevoel van hopeloosheid.

‘Het is Kerstmis en ik krijg ze niet te zien.’

‘Ik moet nu weg. Ik bel je thuis wel.’

‘Kap me nou niet af.’

‘Dat doe ik niet. Ik zeg net dat ik je over een paar minuten terug zal bellen. Neem ondertussen een kop sterke koffie of zo, ik bel je zo terug.’

‘Wat bedoel je daar nu mee?, “neem een kop sterke koffie”?’

‘Dag, Rory.’

Ik drukte de telefoon uit. Ik knipperde met mijn ogen en hoopte maar dat het zou lijken alsof het door de wind kwam.

‘O, jee,’ zei Karen. ‘Is het mis?’

‘Nee, hij redt zich prima.’ Ik voelde mijn medelijden overgaan in een neiging hem in bescherming te nemen tegen Karens schaamteloze nieuwsgierigheid.

‘Kerstmis kan wel eens moeilijk zijn voor een vader die niet bij zijn gezin is, hè?’

‘Tja.’

‘En Rory was tenslotte altijd nogal...’ Ze aarzelde, leek het juiste woord te zoeken. ‘...lichtgeraakt,’ zei ze uiteindelijk tacteloos. ‘Net als Charlie,’ voegde ze eraan toe. ‘Heel anders dan jij en Jackson. Jij bent altijd zo goedgemanierd en zorgvuldig.’

Met een gevoel van opluchting keek ik naar mijn inmiddels aangenaam ronkende auto.

‘Fantastisch, Rick. Heel erg bedankt.’

‘Graag gedaan, hoor.’

‘Nou kun je tenminste aan je boot gaan werken.’ Ik ging op mijn tenen staan en gaf hem op zijn beide smoezelige, met

smeerolie besmeurde wangen een kus.

‘Nee, zover is het nog niet,’ zei Karen. ‘Ik heb hem nog voor iets anders nodig.’

Ik voelde dat ik ervandoor moest voordat er echt ernstige ruzie uitbrak.

‘Ik ga Jackson ophalen en de rest inpakken. Dag, Karen.’ Ik draaide me om en gaf haar ook een kus, die echter haar wang miste en op haar neus belandde. ‘Bedankt voor de koffie. Hou je haaks, Eamonn.’

Ik stapte in de auto, trok het portier dicht en draaide het raampje omhoog.

‘Prettige kerstdagen!’ riep ik, terwijl ik achteruit de oprit afreed. Ik zwaaide en draaide de smalle landweg op. ‘En de beste wensen vast voor het nieuwe jaar.’

Ik schakelde naar de eerste versnelling en reed weg. Eindelijk vrij. De auto rammelde nog steeds toen ik optrok.

Zodra ik was afgeslagen en uit het zicht was, zette ik de auto aan de kant. Ik haalde mijn mobiele telefoon uit mijn achterzak en belde Christian. De motor liep nog, en de verwarming blies warme lucht op mijn handen, maar mijn voeten bleven nog koud. Buiten zwiëpten windvlagen de kale takken van de bomen heen en weer, takjes en lege blikjes werden over de weg voortgeblazen. Ik kreeg geen gehoor op zijn vaste telefoon en probeerde toen zijn mobiele, maar kreeg alleen zijn voicemail.

‘Ik ben het maar,’ sprak ik in, ‘en ik weet eigenlijk niet waarom ik bel.’

Ik had Christian voor het eerst ontmoet in het derde jaar van mijn wiskundestudie. Hij was aan het promoveren als zeebioloog. Ik had toen al een relatie met Rory, bij wie ik elk weekend in Londen doorbracht. We waren ons aan het voorbereiden op een toekomst samen, en de universiteit hoorde voor mijn gevoel al tot het verleden. Ik was wel gesteld op Christian en zijn vriendenkring, maar omdat hij deel uitmaakte van een wereld waarvan ik afscheid aan het nemen was, herinnerde ik me hem niet zo goed. Ik had het wel geprobeerd, maar het was allemaal vaag,

ik herinnerde me zijn gezicht maar half. We hadden destijds een paar keer wat met elkaar gedronken. Ik geloof dat ik één keer bij hem thuis ben geweest, waar ik toen samen met nog een heel stel andere mensen heb gegeten. Hij beweert dat we meer dan eens met elkaar hebben gedanst, en hij zweert dat hij een keer een arm om me heen heeft geslagen toen we in een café aan de rivier zaten. Een paar weken geleden heeft hij me een foto van zichzelf als student laten zien – smal gezicht, warrige bos donker haar, sigaret in de mond. Toen ik ernaar keek, voelde ik een verlangen in me opkomen naar de knaap die hij toen was, maar destijds was daar geen sprake van. We kenden elkaar maar oppervlakkig, en hoewel we hadden afgesproken dat we contact zouden houden, was dat uiteindelijk niet gebeurd. Een aantal jaren geleden had hij me een ansichtkaart gestuurd toen hij voor een congres in Mexico was, en toen had ik even tijd nodig gehad om te bedenken wie die ‘Christian’ ook weer was die met een zwaar aangezette krul zijn naam vermeldde onder een paar regels die ik nauwelijks kon ontcijferen. Twee jaar geleden had ik van een gemeenschappelijke kennis gehoord dat de relatie die hij had verbroken was, en toen heb ik overwogen om contact met hem op te nemen, maar dat heb ik niet gedaan. Ik had hem wel een verhuisbericht gestuurd toen we naar Sandling verhuisden, maar ik twijfelde eraan of hij dat wel had ontvangen, want ik wist niet eens of zijn adres nog klopte.

Zes maanden geleden had hij me ineens zomaar opgebeld om te zeggen dat hij naar East Anglia zou komen voor een congres en te vragen of we dan misschien weer iets konden afspreken. Ik heb toen nog bijna een smoes verzonnen. Rory was in een chaos van tranen, onbetaalde rekeningen en uiteengespatte dromen vertrokken, en ik was eenzaam, verward, geïsoleerd en verdrietig. Ik had toen al een uitzichtloze, kortstondige affaire achter de rug, en ik wist dat dat geen oplossing bood. In elk geval niet voor mijn eenzaamheid, en zeker niet voor mijn verdriet. Eigenlijk wilde ik niets anders dan bij mijn kinderen zijn en op de momenten dat zij er niet waren aan het huis werken en

iets doen aan mijn tuintje, dat vol brandnetels stond. Ik wilde een veilige haven voor ons drieën scheppen, waar het rook naar pas geferfd hout en appeltaart, en ik voelde er eigenlijk niets voor om moeite te moeten doen voor een man die ik vroeger had gekend maar van wie ik me nu nog maar weinig herinnerde.

Uiteindelijk ben ik alleen maar ingegaan op zijn voorstel om met elkaar af te spreken omdat ik niet snel genoeg een reden kon bedenken om het niet te doen. Dat heb ik hem aan het einde van onze eerste afspraak ook eerlijk gezegd, want zelfs toen – na tweeënhalf uur – wilde ik open kaart met hem spelen. Ik voelde dat ik hem kon vertrouwen. Hij leek er niet op uit te zijn om indruk op me te maken of om zich anders voor te doen dan hij was. Zou hij vroeger ook zo geweest zijn, vroeg ik me af – en waarom was me dat dan toen niet opgevallen?

Hij was nog steeds slank en had nog steeds iets jongensachtigs, maar zijn warrige haar was nu korter en doorschoten met grijze haren, en hij had kraaienpootjes om zijn ogen en groeven langs zijn mond. Ik keek hem aan en probeerde in het gezicht van de veertiger die hij nu was het gladde, enthousiaste gelaat van toen terug te vinden, en ik voelde dat hij bij mij hetzelfde deed. De schimmen van het verleden speelden mee. We maakten bij laagwater een wandeling langs de zeewering, en terwijl het prachtige licht van de vroege avond in mei langzaam wegviel en het begon te schemeren, praatten we met elkaar en zwegen we soms ook. Hij noemde me de namen van de vogels die over het kolkende water gleden. Ik vond dat ik die als eilandbewoner eigenlijk zelf had moeten weten, en daar maakten we al flirtend grappen over. Hij was met me mee naar huis gegaan, waar we een glas wijn dronken. Hij had een computerspelletje gespeeld met Jackson (dat hij verloor), en bij de kennismaking met Charlie, die de kamer binnen was komen stormen met modder aan haar schoenen en een dreigende blik in haar ogen, was hij aardig tegen haar geweest, zonder vleierig of overdreven kameraadschappelijk te doen. Vrijwel meteen nadat hij de deur uit was, belde hij op. Hij vertelde dat hij over de dam reed en

dat het water bijna over de weg stroomde en hij vroeg of ik hem de volgende dag te eten wilde uitnodigen. Hij zou dan het toetje en de wijn meenemen, en hij vroeg wat de kinderen lekker vonden.

Ik zette de auto weer in beweging, sloeg af en reed verder landinwaarts in de richting van het dorpscentrum, langs de winkels en de kerk, de garage, het bejaardenhuis, het tuincentrum, langs het pand dat Rory's visrestaurant had zullen worden en waar nu boven ramen waarachter niets te zien was een bordje 'Te huur' heen en weer waaide in de wind. Ik voelde al een afstand tegenover dit alles, alsof ik nu al tien kilometer hoog in de lucht zat en er gelukkig niets meer mee te maken had. Vermengd met mijn afstandelijkheid had ik een miniem schuldgevoel. Ik had Jackson vlak na het ontbijt afgezet bij Ryan, zijn beste vriend, en had beloofd hem gauw te zullen ophalen. Gauw is een rekbaar begrip, maar ik had Bonnie, Ryans moeder, horen zeggen dat ze kerstinkopen wilde gaan doen, en de dag was al een aardig eind gevorderd. Binnen enkele minuten was ik bij Ryans huis – praktisch alles op het eiland lag op een paar minuten rijden van elke andere plek. Ik belde aan en werd binnengelaten. Ik verontschuldigde me uitvoerig.

'Het spijt me vreselijk,' zei ik tegen Bonnie. 'Je zou boodschappen gaan doen. Ik heb je hele dag in de war gestuurd.'

'Geeft niks,' zei Bonnie met een glimlach.

Maar daarmee maakte ze het nog erger. Hoewel we inmiddels al bijna twee jaar op het eiland woonden en ik nog steeds mijn draai niet had gevonden, had ik wel bedacht dat Bonnie een van de mensen was met wie ik bevriend wilde raken. Ze verkeerde in dezelfde positie als ik – ook zij stond in haar eentje voor de taak een nog jonge zoon op te voeden – en ze deed alles opgewekt en zonder klagen. Ze had kort haar en een bleek gezicht met rode wangen, en ik had het gevoel dat er niet veel voor nodig was om van haar een circusclown te maken.

'Je zei toch iets over kerstinkopen doen?'

'Ja, dat klopt. Ik heb een stelregel, of misschien is het eerder

een uitdaging: alle kerstinkopen moeten op één dag gedaan worden. En die dag is vandaag.’

‘Nou, in dit geval dan maar een halve dag,’ zei ik bezorgd.

‘Driekwart dag. Het is nog niet eens elf uur. Tijd zat. Ryan en ik gaan naar de stad en over een uur of zes zul je ons beladen als pakpaarden zien terugkomen.’

‘Nou, dan wens ik je nu maar vast prettige kerstdagen,’ zei ik. ‘En een gelukkig nieuwjaar en zo.’

‘Ja, dat is waar ook,’ zei Bonnie. ‘Jullie stappen zo meteen in het vliegtuig. Dat is dé manier om veertig te worden. Jammer dat ik niet bij je...’

Ze zweeg ineens.

‘Niet bij wat?’ vroeg ik.

‘Ik bedoel, dat we je tijdens de feestdagen niet zullen zien. Maar laten we dat in het nieuwe jaar maar eens goed inhalen.’

Ik zei dat me dat een goed plan leek. Toen ging ik op zoek naar Jackson en ik liep naar de plaats waar ik hem had achtergelaten, voor de computer waarop hij een spelletje aan het spelen was met Ryan, die alleen wat bromde en nauwelijks opkeek toen wij Bonnie prettige feestdagen wensten en de deur uit gingen. Toen we in de auto zaten, haalde Jackson een miniatuurcomputerspelletje uit zijn zak en begon te spelen. Ik keek even naar zijn ernstige gezicht. Hij was in diepe concentratie, het puntje van zijn tong stak uit zijn mond, hij had zijn wenkbrauwen zo ver opgetrokken dat ze zijn zwarte kuif raakten en hij deed zelfs geen poging een gesprek te beginnen. Ik liep in gedachten mijn lijstje nog eens na: paspoorten, tickets en creditcards. Als ik dat alles in mijn zak had en in het gezelschap van twee kinderen en één nieuwe vriend de luchthaven zou weten te bereiken, deed de rest er eigenlijk niet zoveel toe.

Ik nam de pittoreske route naar huis. In plaats van kriskras door de zijstraten te rijden, reed ik de dorpsstraat door, die men met veel fantasie The Street had genoemd, waarna ik linksaf sloeg en doorreed tot aan het strand. Daar ging ik linksaf en passeerde het lege caravanpark en vervolgens de dichtgetimmerde

strandhuisjes en het terrein van de scheepswerf, dat nu vol lag met bootjes die voor de winter op de wal lagen.

Ons huis stond in een bont geschakeerde rij woningen pal tegenover de botenhuizen, reparatiebedrijven en steigers. Ze daerden uit een tijd waarin de mensen klaarblijkelijk niet veel waarde hechtten aan een uitzicht over zee, omdat dat niet opwoog tegen nadelen als een ijskoude wind en incidentele overstromingen. De grote vooroorlogse huizen, de herenhuizen en de pastorieën stonden allemaal meer landinwaarts, waar het beschut was. De huizen langs The Saltings waren allemaal verschillend en nogal eigenaardig. Ze stonden schots en scheef door elkaar alsof ze allemaal op een net iets te klein stukje grond moesten passen. Het onze was waarschijnlijk het raarste. Het was gemaakt van dakspanen en het zag er nog het meest uit als een rechthoekige houten boot die aan land was gesjord, omgedraaid en op weinig overtuigende wijze als huis was vermomd door er een dak van grijze leien op te zetten. Het was moeilijk te verkopen geweest omdat het maar een klein achttertuintje had en nauwelijks een voortuin, en omdat het vochtig was en de kamers pietepouterig waren, maar Rory en ik waren er meteen op gevallen. Vanuit onze slaapkamer konden we de slikken en de zee zien, en daarachter niets anders dan weidse luchten.

Toen Jackson en ik naar de voordeur liepen, hoorden we binnen een druk gekrabbel, gejangk en gekreun.

‘Hou daarmee op, Sludge,’ riep ik, terwijl ik met de sleutel aan het slot stond te morrelen. Toen de deur openging, vloog er een zwarte verschijning op ons af.

De periode tussen onze komst naar het eiland en Rory's vertrek werd gekenschetst door een rampzalige hoeveelheid rekeningen en half afgemaakte bouwactiviteiten, waarna er nog meer rekeningen waren gekomen. Vrijwel de enige bijdrage van Rory aan het huishouden in die vreselijke tijd had eruit bestaan dat hij had toegegeven aan het al jaren durende, niet-aflatende gezeur van Charlie en Jackson om een hond. In een wirwar van gebeurtenissen die elkaar zo snel opvolgden dat ze vrijwel tege-

lijkertijd schenen plaats te vinden kocht hij een labrador die eruitzag als een enigszins overmaatse mol, doopte haar Sludge, liet haar bij mij achter en vertrok. Toen Rory bij me wegging kon ik dat niet geloven. Ik kon er letterlijk met mijn verstand niet bij dat hij ergens anders was dan bij mij – dat wil zeggen, na de daaraan voorafgaande paar weken kon ik het me wel een klein beetje voorstellen. Toch kon ik er niet bij dat hij niet bij de kinderen was.

Algauw werd maar al te duidelijk dat Sludge nooit meer bij ons weg zou gaan. Iedere keer als we de deur uitgingen om boodschappen te doen, leek ze een acute aanval van verlatingsangst te krijgen. Nu we het huis binnengingen en haar emotionele verwelcoming ondergingen, vroeg Jackson voor de honderdste keer waarom we haar niet mee op vakantie konden nemen. Omdat ze een hond is, zei ik. Hij zei dat we dan een hondenpaspoort voor haar moesten halen. Ik zei dat een hondenpaspoort veel tijd en geld kostte en dat ik niet eens zeker wist of dat wel geldig was voor de Verenigde Staten, waarop zijn reactie was: ‘Nou, én?’ En daar had ik niet van terug.

Charlie en ik hadden de vorige avond over de telefoon een felle discussie gehad. Ik had gezegd dat ik niet wist of het wel zo’n goed idee was dat ze de nacht voordat we op vakantie gingen niet thuis zou slapen. Ze was ineens fel tegen me uitgevallen, zoals ik dat van haar zo goed kende en had me gevraagd waarom. Ik zei dat ze nog veel te doen had, maar zij vond dat ze dat best kon doen als ze weer thuis was. Het dreigde geen ogenblik uit te draaien op echte ruzie, omdat het voor mij een opluchting was (en omdat zij wist dat het voor mij een opluchting was) dat haar vijanden nu haar vriendinnen zouden worden, althans misschien. Ik reageerde dus niet sarcastisch, ik lachte haar niet uit en ik trok er zelfs geen gezicht bij. Wel zei ik dat ze ook haar krantenwijk nog moest doen, maar ze zei dat ze die onderweg naar huis wel deed, en dat ze daarna alle andere dingen zou doen. Ze had tijd zat. En daar had ze gelijk in. Ze had tijd zat.

Ik had Sludge die ochtend geen eten gegeven omdat Jackson

en Charlie dat graag doen; ze is dan altijd overdreven dankbaar. En Sludge had gedaan wat ze altijd doet als ze geen eten heeft gehad. Ze had iets anders gevonden om op te eten, of als dat niet lukte tenminste iets waar ze op kon kauwen. In dit geval was dat een pak havermout. De havermout lag door de hele huiskamer verspreid, en ook talloze stukjes van de doos. Ik zuchtte diep. Dit was de eerste dag van de vakantie. En op de eerste dag van de vakantie liet ik me door niets of niemand van mijn stuk brengen. Ze had tenminste niet de post opgegeten die tijdens mijn afwezigheid door de brievenbus was gegooid – meer dan normaal, en voornamelijk verjaardagskaarten, zo te zien.

Ik legde de post opzij met de bedoeling die later open te maken. Ik raapte de stukken van de doos op, pakte de stofzuiger uit de kast, en na een paar minuten zag de kamer er weer uit alsof er niets was gebeurd. Jackson gaf Sludge te eten, hoewel dat eigenlijk niet eens nodig was nu ze haar buik vol havermout en karton had.

Ik werd evenmin boos toen ik de keuken in ging en zag dat de kleren nog in de wasmachine zaten. Als Charlie Sludge niet te eten had gegeven, was ook niet echt te verwachten dat ze wel de was zou hebben opgehangen. Dat betekende natuurlijk dat de kleren die we voor onze vakantie nodig hadden in de droger gestopt moesten worden, maar dat was niet zo'n groot probleem. Ik gooide ze erin en zette de tijdsklok op veertig minuten. Dat moest voldoende zijn.

En vanzelfsprekend was het ook bijna onvermijdelijk, ongeveer net zo zeker als twee plus twee vier is, dat als Charlie Sludge geen eten had gegeven en de was niet had opgehangen, ze ook haar kamer niet had opgeruimd en haar spullen niet ingepakt had. Ik ging naar boven en wierp een zeer terloopse blik in haar kamer. Ik wist dat het bed die nacht niet beslapen was, maar het zag eruit alsof het dat wel was en alsof er vervolgens iemand op had staan springen. Op de vloer lagen kleren op dezelfde plaats als waar ze uitgetrokken waren. Er lag een riem, een lege vioolkist, een vloerkleed van namaaktijgervel, potloden, een

gebarsten liniaal, een schaar, een paar teenslippers, cd's zonder het doosje waar ze in hoorden, cd-doosjes zonder de cd die erin hoorde, een boodschappennet, een paar tienerbladen, een opengeslagen boek, een pyjamajasje, een grote, opgezette, groene hagedis, een paar stapeltjes vuile kleren, een kapotte föhn, losse make-upspullen, een paar niet bij elkaar passende schoenen en drie badlakens. Charlie leek er de voorkeur aan te geven om elke keer als ze in bad of onder de douche was geweest een schone handdoek te pakken, maar dan zonder dat ze de reeds gebruikte handdoek in de wasmand deponeerde.

Haar computer stond op haar bureau, met daarnaast een pennenetui met een Schotse ruit, een paar opschrijfboekjes, een deodorant met een roze dop, een fles Clearasil, een schoenen-doos, een wollige speelgoedkoe, een aantal stapels schoolboeken en -schriften, en nog heel veel meer.

Zelfs nu ik alleen even door een kier van de deur haar kamer inkeek, had ik het gevoel dat ik in overtreding was. Sinds ze deze eigen kamer had, was die voor haar zeer beslist privéterrein. Ik maakte hem niet schoon. Zij trouwens ook niet, hoewel we daar wel afspraken over hadden gemaakt. Ze mocht van mij in haar kamer doen wat ze wilde en hem inrichten zoals ze wilde, zolang ze elders in huis haar rommel wel opruimde. Zij was haar aandeel in de overeenkomst niet werkelijk nagekomen, maar ik het mijne wel. Dat vond ik natuurlijk wel vervelend. Vroeger was ze naar mij toe altijd open geweest, griezelig open zelfs, over al haar angsten, zorgen en problemen, soms zelfs zo dat ik me bezwaard voelde dat ze me zoveel toevertrouwde. Dat was veranderd, en dat kon ook niet anders, omdat ze zelf was veranderd en zich had ontwikkeld. Het was niet zo dat ik dacht dat ze belangrijke dingen geheimhield voor me. Ik begreep dat ze het nodig had af en toe de deur op slot te kunnen doen en een ruimte te hebben die van haar alleen was. Soms voelde ik me buitengesloten, maar ik kon dat niet los zien van alle emoties die bij me opkwamen nu ik zag hoe mijn enige dochter een vrouw aan het worden was, iemand die los van mijzelf stond, iemand met een eigen leven.